

ENTREVISTA A FRANCESC BLASCO, PRESIDENT DE LA DIPUTACIÓ DE VALÈNCIA I ALCALDE D'ALZIRA

«De moment, el millor substitut de Joan Lerma és Joan Lerma»

No és partidari de la desaparició de l'actual divisió territorial en províncies, puntua amb un notable la gestió de Joan Lerma al capdavant de la Generalitat valenciana i està més per la bona administració que per la imatge.

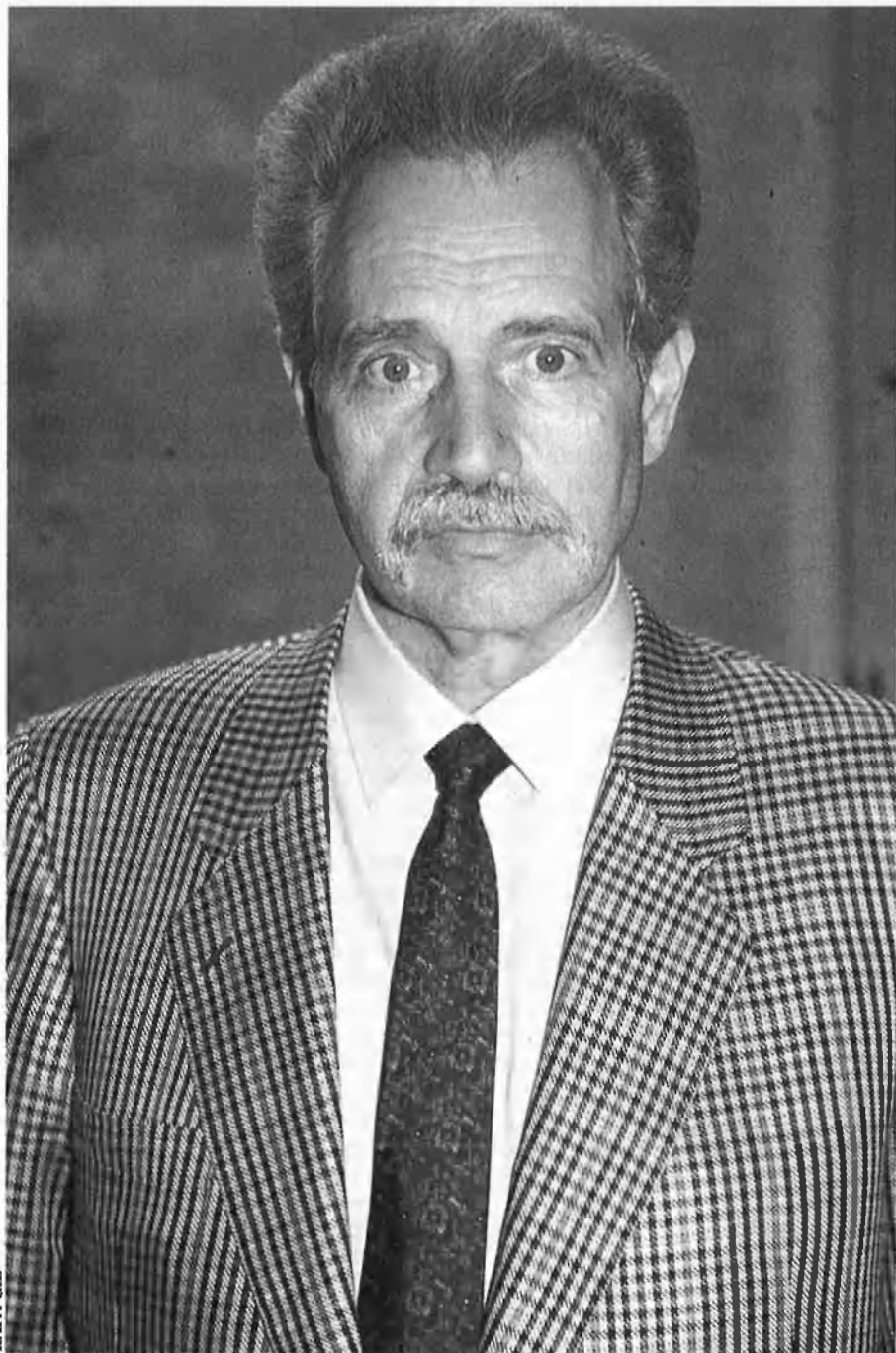
Josep Ramon Lluch

Francesc Blasco Castany, Paco Blasco (Alzira, 1931), casat, dos fills, assegura que li queden com a aficions llegir, escoltar bona música i passejar pel seu poble, Alzira, del qual és l'alcalde des de les primeres eleccions democràtiques. Ha substituït el també socialista Antoni Asunción al Cap de la Diputació de València i, com a exigència del càrrec, diumenges i festius es dedica a recórrer amunt i avall —per les carreteres que la corporació que presideix ha millorat de manera molt notòria— els pobles més necessitats de la província de València.

És el cap d'una família de polítics socialistes que cada vegada té més pes dins de la complicada xarxa de tendències, liderats, grups comarcals i famílies del socialisme valencià, però no té cap intenció de fer el llit a ningú, alhora que assumeix amb resignació el cost altíssim de no haver encapçalat les manifestacions dels damnificats per les últimes dues inundacions que ha patit Alzira.

—Vostè és el germà gran d'una família clau en la política valenciana. Rafael és a hores d'ara el conseller d'Obres Públiques de la Generalitat valenciana, Jordi és diputat i vostè compagina la presidència de la Diputació de València i l'alcaldia d'Alzira... ¿quin és l'origen d'aquesta dedicació a la política?

—Després d'haver estudiat l'ensenyament mitjà a l'Acadèmia Xúquer i a les Escoles Pies d'Alzira, vaig iniciar la carrera de Dret a València, i durant els cursos tercer i quart em van elegir delegat de curs, i en cinquè, a més, delegat de facultat. Crec recordar que vaig ser el primer delegat de facultat elegit democràticament en un moment en què el SEU dominava la Universitat. Posteriorment, mentre preparava les oposicions per a interventor de fons de l'ad-

«Des del punt de vista polític 'els Blasco' a la Ribera hem tingut un comportament molt equilibrat».

ministració local —t'estic parlant dels anys 1955-57— també vaig ser elegit representant dels companys de promoció i potser d'aquesta relació amb l'administració pública i de fer de portaveu de més gent va nàixer aquesta vocació. Quant als meus germans Rafael i Jordi, van seguir camins paral·lels: van estudiar dret i també es feren tècnics de l'administració local, possiblement perquè en aquells anys les eixides professionals eren bastant limitades.

—*I pel que fa a la seua militància política, ¿comença en el PSOE o, com el seu germà Rafael, que ve del FRAP, procedeix de més a l'esquerra?*

—Entre 1972 i 1979 jo vaig ocupar la plaça d'interventor de l'Ajuntament d'Alcobendas, a Madrid, en un moment en què tota l'activitat política de l'oposició democràtica girava més al voltant del PCE que del PSOE, i vaig col·laborar sovint amb revistes i associacions de veïns lligades a CCOO. La meua dona va entrar al PSOE l'any 1977 i jo l'agost de 1979. He de destacar el fet que en el mes de desembre de 1979, quan jo només havia assistit a un parell d'assemblees del partit, ja a Alzira, un grup de vells militants socialistes em visitaren en ma casa i m'oferriren que encapçalara la llista del partit a l'alcaldia d'Alzira. Sorprès, vaig demanar-los 48 hores per meditar-ho i 24 hores després m'havia decidit a acceptar la proposta. Des d'aquelles primeres eleccions municipals sóc l'alcalde d'Alzira.

—*Vostè ha esmentat el seu pas per l'Ajuntament d'Alcobendas, on ocupà un càrrec administratiu important durant set anys. D'aquella època hi ha un informe Alcobendas que, suposadament, recull algunes gestions irregulars o poc clares en aquest ajuntament i que mai no ha aparegut a la llum pública. ¿Quina és la seua versió d'aquesta història?*

—Aquesta és una serp de mar que, cada vegada que s'ha anomenat, he demanat que eixira de veritat a la llum, sobretot perquè pense que qualsevol dossier sobre el meu pas per aquell ajuntament podria ser molt favorable per a mi. Jo hi vaig estar vuit anys i pense que durant aquell temps vaig realitzar una sèrie de coses com mai no s'havien fet a Alcobendas, perquè jo no era un interventor de despatx, sinó de gestió per a aconseguir millores urbanístiques i de serveis per al poble. És més, quan va eixir el rumor d'aquest dossier, vaig demanar per favor que tragueren aquests suposats documents, perquè jo també tenia interès a saber si el que hi havia era un tema urbanis-

tic, econòmic o moral. Al llarg d'aquests anys que han passat, el misteri segueix igual i ningú ha pogut explicar res sobre aquest informe.

—*Vostè és l'alcalde d'Alzira, capital de la Ribera Alta, una comarca que ha estat rebatejada per alguns sectors socials i polítics crítics com las Blascondadas pel suposat poder que hi té la seua família. ¿La Ribera és un feu dels Blasco?*

—La veritat és que és una pregunta a la qual no sé com respondre, però el cert és que això no em fa gens de gràcia. Des del punt de vista polític, nosaltres sempre hem tingut un comportament molt equilibrat a la Ribera i hem tingut una trajectòria en tots els congressos, molt clara. En aquest sentit, nosaltres hem pensat sempre que Felipe González era un capital enorme i hi hem estat absolutament respectuosos; hem pensat també que Joan Lerma, des del principi, representava millor els interessos dins del partit i n'hem estat defensors. Això no vol dir que en un futur no creguem que una altra línia o una altra alternativa siguen més viables o millor i que puguen ser defensades per nosaltres.

La Ribera ha estat sempre una agrupació comarcal molt tranquil·la i no vull pensar que aquestes desqualificacions responen a cap intent de desequilibri. Hem defugit sempre de donar sensació de fragmentarisme i de divisió entre tendències o famílies, com ho prova el fet que durant els congressos dels últims deu anys hem anat sempre amb el suport del 90 per cent dels militants.

—*Els analistes divideixen els socialistes valencians en quatre famílies o grups de poder al voltant de Joan Lerma, Cebrià Ciscar, Antoni Garcia Miralles i els Blasco. ¿Quin és el paper que hi fan vostès?*

—Al meu parer, la gent pròxima a Rafael o Paco Blasco és gent que sempre ha estat disposada a col·laborar i a treballar en el que era un projecte majoritari i en aquest punt jo repetiria que nosaltres sempre hem estat respectuosos amb les decisions majoritàries per tal de no desequilibrar res, entre altres coses perquè Espanya no té una tradició democràtica com per anar jugant amb excessives alegries. Sempre he tingut present que era prioritari consolidar les institucions i consolidar el partit i que això no es podia fer a base de desequilibris i de fraccionalismes.

—*Alguns veuen el seu germà Rafael, ara conseller d'Obres Públiques, com el més probable substitut de Joan Lerma al capdavant del socialisme valencià...*

—Jo crec que en aquests moments

RAFA GIL

el substitut de Lerma pot ser Garcia Miralles, pot ser Cebrià Ciscar, també Rafael Blasco, però al meu parer el millor substitut, de moment, de Joan Lerma és Joan Lerma. I punt.

—*Deixant de banda els formulismes, ¿quina valoració fa del treball de Joan Lerma al capdavant de la Generalitat i, també, com a secretari general del PSPV-PSOE?*

—Jo diria que la gestió que ha fet a la Generalitat és estimable, i si fèiem una comparança amb les notes acadèmiques, crec que es mereix un notable. Quant al partit, crec que Joan Lerma és un superdotat en coneixement dels teixits interns del partit, és a dir, que se sap tots els fils i quin cal estirar, com crec que ho ha demostrat, i aquest aspecte cal reconèixer-li'l. Fins ara, no només ho ha fet molt bé, sinó que a més les coses li han eixit molt bé, perquè de vegades la sort és per a qui se la treballa i qui se la busca.

—*Parlem ara, si li sembla, del judici de Tous. Vora set anys després des que es va produir la pantanà que assolà la Ribera i, especialment, Alzira i Carcaixent, el judici encara està en curs. ¿Quina seria, per a vostè, la sentència justa?*

—No, no, em negue a exercir de jutge...

—Però com a alziireny, ¿què espera d'aquest judici?

—A mi, com és lògic, m'agradaria una sentència que reconeguera la responsabilitat subsidiària de l'estat i que aquest estiguera obligat a pagar els danys que s'hi han fet. Hem de tenir en compte, però, que la sentència que es dicte, siga condemnatòria o absolutòria, serà recorreguda al Tribunal Suprem i que a l'hora d'executar-la tindrà un procés molt llarg i lent, ja que s'haurà de quantificar quant ha pagat fins ara ja l'estat als damnificats per deduir-ho del que es marque que deu l'estat com a responsable civil subsidiari últim. És a dir, que desgraciadament açò encara va per a llarg, però també és cert que, cas que arriben els diners de les compensacions per als damnificats, això serà un revulsiu important per a tots els pobles d'aquesta comarca tan castigada de fa temps.

—Malgrat l'experiència de les dues últimes inundacions, d'octubre de 1982 i de novembre de 1987, i de l'anomenat informe Prevasa, que indica en quines zones pròximes al llit del Xúquer no s'hauria de construir res, el cert és que les vores del riu són plenes de fàbriques, camps, indústries, etc. ¿Per què des de l'administració —local, provincial o autonòmica, tant se val— no

s'ha impedit aquest risc?

—Crec que cap poble és partidari de tallar o impedir el seu desenvolupament i per a molts d'ells l'acceptació integral d'algunes d'aquestes indicacions significaria una mort més o menys anunciada. A banda d'això, quan estaran acabats els tres pantans —Bellús, Escalona i Tous—, previstos per a controlar la conca del Xúquer, crec que es reduiran en un percentatge altíssim les possibilitats de noves riuades; i si a més, aquestes grans obres es completen amb la canalització del Xúquer, com la que s'està fent ja a través d'una sèrie de motes, i es respecta el seu llit al màxim, pense també que es podrà eliminar una part important d'una hipotètica riuada.

—L'autopista que creua la comarca va augmentar els danys en impedir que les aigües desbordades pogueren continuar cap a l'est i provocar el seu regolament cap a Alzira. ¿Quan s'acabaran les obres de remodelació de l'autopista sobre plataformes que permeten discórrer les aigües lliurement al llarg de l'àrea inundada el 1982 i el 1987?

—Efectivament, l'autopista va fer molt de mal durant les inundacions perquè tornà les aigües cap arrere i impedí que se n'anaren cap a la mar, però amb els 200 metres d'autopista

«Pel que fa el 'cas Tous', m'agradaria una sentència que reconeguera la responsabilitat subsidiària de l'estat».

que ja s'han construït en alt i els dos nous trams que estan en marxa, francament crec que si hi haguera una altra inundació com les que hem patit darrerament, s'evitaria l'efecte de ressa que va fer l'autopista.

—Sembla increïble el fet que Alzira s'haja recuperat tan ràpidament dels efectes de dues catàstrofes tan consecutives, fins al punt que es podria pensar que les inundacions del 82 i del 87 han estat beneficoses per a la ciutat i la comarca...

—El cert és que hi ha hagut persones per a les quals la riuada ha estat la seua fortuna, en el sentit que han tingut ocasió de transformar el seu comerç, indústria o negoci i, en el cas d'Alzira, per exemple, s'ha donat la paradoxa que si no haguera succeït la riuada del 82, hi hauria hagut moltes indústries i empreses condemnades a mort per la mateixa dinàmica de la reconversió, i algunes d'aquestes persones —a través dels crèdits a baix interès i de les subvencions— han aconseguit fer el que en una situació normal no hagueren pogut fer perquè estaven ja molt endeutats. La tragèdia és que en totes les catàstrofes hi haja persones que resulten beneficiades.

—Les Corts valencianes han abordat ja la Llei d'Ordenació Territorial, el que podríem dir la llei de comarques. ¿Creu que cal aquesta nova distribució territorial?

—Jo crec que els socialistes sempre hem estat partidaris de la comarcalització del país, i a títol personal pense que aquest sentiment comarcal està bastant arrelat, però també és cert que amb l'actual configuració territorial —ajuntament, mancomunitats de serveis, províncies, autonomies, delegacions del govern, govern central...— l'excés de burocràcia i d'ens administratius ens pot jugar una mala passada si no es fan les coses molt ben fetes. Tant de bo que la llei de comarques valenciana estiga ben perfilada i encerte plenament.

—Al Parlament de Catalunya, recentment, s'ha paltejat la desaparició de les províncies. ¿Vostè també n'és partidari?

—En aquesta qüestió jo tinc una eixida molt fàcil, com és que la província és un fet que recull la Constitució i no es pot suprimir, però dit això vull afegir que a més de la divisió territorial de l'estat, té una raó de ser en el sentit de posar remei a les desigualtats que hi ha entre els municipis, sobretot a favor dels municipis que tenen més mancances, que molt sovint són els més menuts. □